

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **LOUDA Alform, výrobní družstvo**, IČ: 42756111
se sídlem Třídvorská 711, 280 02 Kolín
zastoupený advokátkou JUDr. Janou Vyšanskou, Ph.D.
se sídlem Korunní 810/104, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Na Františku 1039/32, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024, č. j. MPO 12257/24/11200/01000, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 21. 3. 2024, č. j. MPO 25847/24/11200/01000,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2023,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

č. j. MPO 84620/23/61400, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Opravným rozhodnutím bylo následně v napadeném rozhodnutí opraveno označení prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobci byla rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 2. 2017, č. j. MPO 12594/17/61400, ve znění Dodatku č. 1, přiznána dotace na projekt reg. č. CZ.01.2.06/0.0/0.0/15_038/0006614 s názvem „Zefektivnění výrobního procesu LOUDA Alform“ ve výši 12 757 500 Kč.
3. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci dle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel odňata dotace poskytnutá na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace došlo ke zjištění, že údaje, na jejichž základě byla dotace poskytnuta, byly neúplné a žalobce se nesprávně přihlásil ke statusu malého podniku se 37 zaměstnanci. Současně byla žalobci uložena povinnost vyplacenou dotaci ve výši 11 457 613,80 Kč vrátit. Žalobce v prohlášení k žádosti o podporu neuvedl údaje o propojených podnicích: CAR4WAY a.s., LOUDA REALITY a.s., Crystal BOHEMIA, a.s., a Louda Auto a.s.; rovněž neuvedl podíl 98,5% podíl Pavla Loudy (předseda žalobce) v BOHEMIA investiční fond, a.s. (nyní BOHEMIA investiční fond SICAV, a.s.). Dotčené společnosti, ve kterých Pavel Louda vlastnil většinový podíl, měly v rozhodných letech 2015, 2016 a 2017 více než 250 zaměstnanců a překračovaly limit statusu malého a středního podniku. Pavel Louda byl považován za podnik propojující společnosti prostřednictvím své osoby s dalšími podniky, neboť má příjmy z pronájmu nemovitosti a současně vlastní a řídí dotčené společnosti. Žalobce měl též obchodní vztahy s dotčenými společnostmi.

II. Obsah žaloby

4. V prvním žalobním bodě žalobce namítal, že Pavel Louda nebyl podnikající osobou z důvodu příjmů z pronájmu nemovitosti. Výklad žalovaného je nepřipustně extenzivní. Žalobce odkázal na prvek soustavnosti nebo pravidelnosti hospodářských činností, přičemž obdobný prvek je uveden také v § 420 občanského zákoníku. Příručka k použití definice malých a středních podniků v Operačním programu Podnikání a inovace pro konkurenci schopnost publikovaná v lednu 2021 v části 2.1. demonstrativně vyjmenovává znaky možného propojení podniků, včetně případu „osoby pronajímající nemovitosti“, kdy z uvedení plurálu lze dovodit požadavek na jakousi elementární soustavnost a podnikatelský charakter činnosti.
5. Žalobce tvrdil, že na základě ojedinělého nájemního vztahu k bytu ve vlastnictví Pavla Loudy v roce 2017 nelze učinit závěr o tom, že je Pavel Louda podnikem. Správní orgán neprovedl v řízení důkaz nájemní smlouvou a obsah nájemní smlouvy si nijak neověřil. Podle žalobce nebyly jeho námitky v napadeném rozhodnutí vypořádány, a tudíž nebylo prokázáno, že ojedinělý nájemní vztah Pavla Loudy z let 2011–2019 založil jeho podnikatelský status.
6. Ve věci podnikatelského statusu Pavla Loudy založeného na jeho účasti ve statutárních orgánech žalobce a dalších společností žalobce namítal, že nelze pro všechny tržní relace dovodit, že pokud je majoritní vlastník zároveň členem statutárního orgánu tohoto subjektu, je automaticky považován za podnik a současně je dán předpoklad pro přičítání rozhodných parametrů všech dalších entit, ve kterých tento vlastník působí v obdobném modelu, bez ohledu na vztah dotčených podniků a trhů, na nichž působí. V opačném případě by byla popřena potřeba materiální analýzy v otázce hodnocení velikosti podniků, která plyne v praxi založené rozsudkem Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-110/13, a to tím spíše, když k této analýze byl prvostupňový orgán zavázán

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 17. 5. 2022. Tuto analýzu nelze nahradit úvahou ve smyslu rozsudku SDEU ve věci C-222/04, kdy postačí sečíst rozhodné parametry všech společností s vlastnickým angažmá Pavla Loudy bez toho, aby bylo prokázáno, jak tento fakt mohl materiálně změnit tržní sílu či postavení na specifickém trhu žalobce.

7. Samotný podnik žalobce představoval svými parametry k datu podání žádosti malý podnik ve smyslu čl. 3 přílohy I nařízení Komise (EU) č. 651/2014 (dále jen „nařízení“), což je nesporné. Žalobce nepůsobil na identickém nebo sousedním trhu jako jiné společnosti s vlastnickým podílem Pavla Loudy a nebyl s nimi ani propojen. Napadené rozhodnutí takovou skutečností netvrdí ani neprokazuje. Závěry napadeného rozhodnutí tak žalobce považoval za nesprávné a odporující definici malého a středního podniku ve smyslu účelu dotačního programu.
8. Bylo na žalovaném, aby prokázal kvalifikované propojení mezi podniky prostřednictvím fyzické osoby ve smyslu čl. 3 přílohy I nařízení, a to bez ohledu na to, zda bylo možné Pavla Loudu v individuálních vztazích k jednotlivým dotčeným podnikům považovat za osobu účastnící se hospodářské činnosti.
9. Ve druhém žalobním bodě rozporoval žalobce úvahu správních orgánů o propojenosti podniků na základě udržování vztahů, které měly vylučovat jejich nezávislost. Žalobce v rozkladu zpochybnil, že by vztahy s Louda Auto a.s., CAR4WAY a.s. a Crystal BOHEMIA, a.s., prokazovaly jakékoli relevantní zvýhodnění nebo závislost žalobce. Tuto argumentaci žalovaný nijak nerefletoval ani nevypořádal. Z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.
10. Žalobce odmítl, že by v žádosti uvedl nepravdivé, neúplné nebo zavádějící informace dle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, neboť ve správním řízení nebyl prokázán opak. Žalovaný mohl již v roce 2017 provést ověřitelný test určení velikosti podniku. Nyní jsou na žalobce *ex post* uplatňována kritéria, která při vynaložení nejlepší odborné péče nemohl v roce 2017 aplikovat a která jsou založena na nesprávném výkladu rozsudku ve věci C-222/04. Žalobce namítal, že bylo nezákonně zasaženo do jeho práv nabytých v dobré víře v souvislosti s dotčenou žádostí, zejména v podobě podstatného negativního ekonomického dopadu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
12. Žalovaný zdůraznil, že žalobce měl povinnost v žádosti uvádět úplné a pravdivé informace o svojí velikosti z hlediska statusu malého a středního podniku, proto nelze hovořit o právech nabytých v dobré víře. Pokud by takové informace žalobce uvedl, nebyla by mu dotace vůbec poskytnuta. Žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2024, č. j. 10 A 97/2021-61, který se zabýval obdobným sporem, kdy žalobcem byla společnost Louda Auto a.s.
13. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že informace o smluvním vztahu v hodnotě 292 000 Kč spočívajícím v pronájmu nemovitosti mezi Pavlem Loudou a Crystal BOHEMIA, a.s., čerpal z výroční zprávy dané společností zveřejněné v obchodním rejstříku, přičemž žalovaný poukázal na princip materiální publicity. Žalobce tento vztah nijak nepopřel ani nevyvrátil, naopak doplnil, že trval od roku 2011 do 2019. Takový

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vztah nemůže být považován za ojedinělý a není důležité, zda šlo o bytový/nebytový prostor. Pojem podnikatele podle českého práva je irelevantní vzhledem k aplikační přednosti evropského práva. Ve vztahu k významu hospodářské činnosti žalovaný odkázal na definici podniku v příloze I nařízení a na sdělení Komise 2016/C 262/01, podle kterého je pro posouzení subjektu jako podniku jediným kritériem to, zda vykonává hospodářskou činnost. Žalovaný ve věci odkázal na judikaturu SDEU a rozhodnutí Komise, z nichž nevyplývá závěr, že by pronájem nemovitostí nebyl hospodářskou činností. Rovněž Úřad pro ochranu hospodářské soutěže či Státní zemědělský intervenční fond považují pronájem nemovitých věcí za hospodářskou činnost.

14. Napadené rozhodnutí se též vyjádřilo k tomu, zda byl dodržen závazný právní názor obsažený v předchozím rozhodnutí o rozkladu, přičemž dospělo ke kladnému závěru. V rámci odnětí dotace žalovaný prokázal kvalifikované propojení mezi podniky prostřednictvím Pavla Loudy, jakožto většinového vlastníka propojených společností, neboť ten uplatňuje vliv na obchodní rozhodnutí dotyčných podniků, což vylučuje jejich vzájemnou hospodářskou nezávislost bez ohledu na existenci smluvních vztahů mezi nimi. V napadeném rozhodnutí jsou uvedeny společnosti, které Pavel Louda vlastnil, a tudíž ovládal. Otázka týkající se neprokázání závislosti či významného tržního propojení žalobce se subjekty je s ohledem na majoritní podíl Pavla Loudy v dotčených společnostech irelevantní.
15. Žalovaný uvedl, že všechny vznesené námitky řádně vypořádal a odkázal na ustálenou judikaturu správních soudů v této oblasti. Stran uvedení nepravdivých, neúplných nebo zavádějících údajů v žádosti žalovaný opětovně poukázal na rozsudek sp. zn. 10 A 97/2021.
16. Žalovaný podotkl, že v nynějším případě se o aplikaci nové výkladové praxe a zpětné uplatňování informační povinnosti nejedná. Žalobce nemůže přenášet odpovědnost za správné stanovení velikosti podniku na žalovaného, který měl podle žalobce správnost údajů zkontrolovat. Byl to žalobce, kdo měl povinnost uvést v této věci úplné informace. Materiální pojetí pojmu malého a středního podniku a pojmu podnik se nezměnilo. Výklad vychází z judikatury, která byla již v době podání žádosti žalobce dostupná.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož oba účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
19. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 15 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel může poskytovatel zahájit řízení o odnětí dotace nebo návratné finanční výpomoci, došlo-li po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci ke zjištění, že údaje, na jejichž základě byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta, byly neúplné nebo nepravdivé.
 - Podle čl. 1 přílohy I nařízení se podnikem rozumí každý subjekt vykonávající hospodářskou činnost, bez ohledu na svou právní formu. K těmto subjektům patří zejména osoby samostatně výdělečně činné a rodinné podniky vykonávající

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

řemeslné či jiné činnosti a obchodní společnosti nebo sdružení, která pravidelně vykonávají hospodářskou činnost.

- Podle čl. 3 odst. 3 (první pododstavec) písm. a) přílohy I nařízení je „propojeným podnikem“ podnik, který vlastní většinu hlasovacích práv akcionářů nebo společníků v jiném podniku.
- Podle čl. 3 odst. 3 čtvrtý pododstavec přílohy I nařízení jsou podniky, které mají jeden či více takových vztahů prostřednictvím fyzické osoby nebo prostřednictvím skupiny fyzických osob, které jednají společně, taktéž považovány za propojené podniky, pokud svou činnost nebo část své činnosti vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích.

20. Soud o podané žalobě uvážil následovně:

21. Předně je nutné zdůraznit, že v případě žádosti o poskytnutí dotace je správní řízení vedeno dispoziční zásadou, přičemž z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že na poskytnutí dotace není právní nárok (například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2023, č. j. 4 Afs 266/2022-36). Soud ze správního spisu ověřil, že součástí prohlášení žalobce, přiloženého k žádosti o dotaci, bylo poučení o tom, že za stanovení výsledné velikosti podniku odpovídá žadatel, jak ostatně vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 Afs 59/2012-34, nebo z rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2024, č. j. 15 A 29/2023-35, a sp. zn. 10 A 97/2021. Podáním prohlášení žalobce výslovně souhlasil s tím, že uvedené údaje jsou úplné a pravdivé, a potvrdil, že si je vědom právních důsledků plynoucích z uvedení neúplných nebo nepravdivých údajů. Žalobce v prohlášení neuvedl žádné propojené nebo partnerské podniky.
22. Žalobce rozporoval, že by pronájem jedné nemovitosti Pavlem Loudou bylo možné podřadit pod pojem vykonávání hospodářské činnosti, neboť se jednalo o jedinou nemovitost a taková činnost nevykazovala prvky soustavnosti nebo pravidelnosti. Z obsahu správního spisu i z obsahu žaloby však vyplynulo, že k pronajímání nemovitosti mělo docházet od roku 2011 do roku 2019, což zjevně splňuje podmínku pravidelnosti nebo soustavnosti. Žalobce se omezil pouze na obecná tvrzení, aniž by soudu prokázal, že k pronájmu nemovitosti v tomto období nedocházelo, nebo že by takový pronájem nemohl být považován za hospodářskou činnost. Ve správním spise je založena výroční zpráva Crystal BOHEMIA, a.s., za rok 2017, ze které vyplývá žalovaným tvrzená skutečnost, že za rok 2017 bylo Pavlovi Loudovi zaplaceno 295 000 Kč za pronájem nemovitosti. Žalobce potvrdil, že pronájem nemovitosti trval po celý rok 2017, resp. podle žaloby od roku 2011 do roku 2019.
23. Skutečnost, že žalovaný neobstaral nájemní smlouvu, nezpůsobuje nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť zjištěné údaje jsou dostatečné k právnímu posouzení postavení Pavla Loudy, když vycházejí z dokumentů publikovaných v obchodním rejstříku. Správní orgány jsou přitom vázány zásadou efektivy a rychlosti správního řízení, a to zejména v souvislosti se zásadou dispozitivnosti řízení o poskytnutí dotace. Tvrdil-li žalobce, že se jednalo o krátkodobý, případně výjimečný pronájem, pak v žalobě tuto tezi nijak nerozvedl ani ničím nedoložil (naopak potvrdil trvání nájmu v období osmi let).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

24. Pokud žalobce vytýká žalovanému, že měl pojem podnik vykládat v rozporu s českým právním řádem, pak soud upozorňuje na skutečnost, že v tomto případě bylo nezbytné využít definici uvedenou v čl. 1 přílohy I nařízení, a to ze samotné podstaty tohoto právního aktu a jeho závaznosti pro členské státy EU ve spojení s předností evropského práva před právem členských států.
25. Dle názoru soudu je určení Pavla Loudy jakožto podniku na základě hospodářské činnosti spočívající v pronájmu nemovitosti správné a dostatečně podložené. Soud se tedy ztotožňuje s argumentací uvedenou na straně 8 a 9 prvostupňového rozhodnutí. Nutno dodat, že ke shodným závěrům, tj. že nebylo třeba provádět dokazování nájemní smlouvou, že pronájem nemovitostí je dle judikatury SDEU hospodářskou činností a že se jednalo o dlouhodobou a soustavnou činnost v letech 2011–2019, dospěl zdejší soud již v rozsudku sp. zn. 10 A 97/2021, bod 64.
26. Výše uvedená skutečnost pak nebyla jediným důvodem, pro který byl Pavel Louda klasifikován jako podnik. Druhým důvodem byl fakt, že Pavel Louda vlastnil majoritní podíl (tedy více než 50 %) v dotčených společnostech, přičemž v nich byl zároveň i členem statutárního orgánu, jak vyplývá z přehledu uvedeného na straně 8 prvostupňového rozhodnutí. Žalobce namítal, že žalovaný bez dalšího aplikoval závěry rozsudku ve věci C-222/04, aniž by provedl a zohlednil analýzu právních a hospodářských vztahů. Soud je však toho názoru, že žalovaný i ministr průmyslu a obchodu citovaný rozsudek vyložili správně a náležitě jej aplikovali na projednávanou věc.
27. Z bodů 111 až 113 rozsudku ve věci C-222/04 vyplývá, že subjekt, který vlastnictvím majoritních podílů ve společnosti vykonává ovládání tím, že se přímo vměšuje do její správy, musí být považován za subjekt účastnící se hospodářské činnosti, a tudíž musí být klasifikován jako podnik ve smyslu čl. 87 odst. 1 Smlouvy o založení Evropského společenství. Soud poznamenává, že ač se zmíněný rozsudek zaobíral regulací související s italským bankovním systémem a právnickou osobu – bankovní nadací ovládající kapitál bankovních společností, závěry z citovaných bodů jsou obecné a přenositelné i na projednávanou věc.
28. Pavel Louda vykonával ovládání založené na vlastnictví majoritních podílů v dotčených společnostech a současném členství ve statutárních orgánech dotčených společností přímým vměšováním do správy dotčených společností, čímž se účastnil hospodářské soutěže, pročež musí být označen jako podnik. Soud připomíná, že statutární orgán zastupuje společnost navenek vůči třetím osobám a náleží mu obchodní vedení uvnitř společnosti. Pavel Louda je předsedou představenstva a osobou samostatně zastupující společnosti Louda Auto a.s., CAR4WAY a.s. a LOUDA REALITY a.s., ve společnosti Crystal BOHEMIA, a.s., je předsedou představenstva. Obchodní vedení není zákonem výslovně definováno, nicméně rozumí se jím podnikatelské řízení dovnitř společnosti (organizace a řízení obchodního závodu, řízení zaměstnanců, rozhodování o podnikatelských záměrech atd.), které se pochopitelně při jeho realizaci projevuje i navenek společnosti (např. uzavíráním smluv vycházejících z obchodní strategie společnosti). Z pohledu soudu je tedy intenzita vměšování Pavla Loudy do správy dotčených společností dostatečná k tomu, aby se dalo hovořit o jejich ovládání, z něhož plyne status podniku.
29. Odkaz žalobce na nesplnění podmínky uvedené v čl. 3 odst. 3 čtvrtý pododstavce přílohy I nařízení, tedy propojení podniků prostřednictvím nepodnikající fyzické osoby nebo jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

společně jednající skupiny, kdy tyto podniky svou činnost nebo její část vykonávají na stejném relevantním trhu nebo na sousedních trzích, je s ohledem na výše uvedené bezpředmětný. K tomu, aby byly dotčené společnosti a žalobce propojeni skrze Pavla Loudu, postačuje naplnění podmínky uvedené v čl. 3 odst. 3 (první pododstavec) písm. a) přílohy I nařízení.

30. Z téhož důvodu není třeba, aby se soud zabýval tím, zda a jak byla provedena analýza dle rozsudku ve věci C-110/13, jenž se věnoval právě otázce výkladu čl. 3 odst. 3 čtvrtý pododstavce přílohy I nařízení. Naproti tomu otázce, za jakých okolností lze fyzickou osobu, která formálně není podnikatelem, považovat za podnik ve smyslu evropského práva, se zmíněný rozsudek nevěnuje. Lze dodat, že ve zmíněném rozsudku bylo stěžejním problémem to, zda čl. 3 odst. 3 první pododstavce přílohy I nařízení (v dané době byla úprava obsažena v doporučení Komise 2003/361/ES) obsahuje taxativní výčet situací, u nichž lze usuzovat na propojenost osob. Zmíněný rozsudek dospěl k závěru, že nejde o taxativní výčet, a propojenost podniků tak lze s přihlédnutím k hospodářským vztahům relevantních subjektů, a po provedené analýze, konstatovat i v jiných situacích. Zmíněný rozsudek též podotkl, že výhody přiznávané malým a středním podnikům obvykle představují výjimku, definici malého a středního podniku je tudíž třeba vykládat restriktivně. Soud k tomu vyzdvihuje, že v posuzované věci jsou správní rozhodnutí opřena o jeden z výslovně uvedených případů propojenosti osob dle čl. 3 odst. 3 první pododstavec přílohy I nařízení, konkrétně písm. a).
31. Správní orgány proto neměly povinnost zkoumat relevantní trh nebo sousední trhy. Na právě uvedeném nic nemění okolnost, že žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí provedl rovněž analýzu vzájemných obchodních vztahů a vzájemně poskytnutých služeb společností spadajících do skupiny spravované a řízené společností LOUDA holding a.s. s tím, že jde o analýzu dle rozsudku ve věci C-110/13. Prvostupňové rozhodnutí totiž jasně deklaruje, že tuto analýzu „doplňuje pro úplnost“ a „pro rozšíření argumentace“ k tomu, že je Pavel Louda podnikem.
32. Je tak zřejmé, že v této části nespočívají nosné důvody prvostupňového rozhodnutí. Ministr průmyslu a obchodu proto nepochybil, nevyjádřil-li se ke str. 5 a 6 rozkladu žalobce, v nichž je rozporována povaha a intenzita vztahů mezi společnostmi spadajícími do skupiny spravované a řízené společností LOUDA holding a.s. Napadené rozhodnutí na str. 8 a 9 správně vystihlo nosné důvody prvostupňového rozhodnutí a k nim se dostatečně vyjádřilo.
33. Prvostupňové rozhodnutí přitom zvolilo takovou argumentaci, díky níž se provedená analýza ukázala být fakticky irelevantní. Ostatně podstatou závazného právního názoru obsaženého v předchozím zrušujícím rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu bylo samotné provedení analýzy právních a hospodářských vztahů dotčených společností, k němuž na str. 10 a 11 prvostupňového rozhodnutí došlo, takže závazný právní názor dodržen byl, byť s výsledky analýzy žalobce nesouhlasí a byť jsou nakonec bezpředmětné.
34. Důvodná není ani námitka žalobce, podle níž na něj byla zpětně aplikována informační a výkladová povinnost vzhledem k určujícím kritériím, kterou v době podání žádosti žalobce nemohl aplikovat. Soud uvádí, že ke změně odůvodnění rozhodnutí žalovaného docházelo v důsledku jejich zrušení ministrem průmyslu a obchodu. Žalovaný přitom mohl uplatnit i novou argumentaci odkazující na judikaturu známou již v době podání žádosti žalobce a žalobci nic nebránilo v rozkladu tuto novou argumentaci vyvracet.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Legitimní očekávání nelze dovozovat ze zrušených rozhodnutí a z absence určitých argumentů v nich. Žalobce netvrdil a ani neprokázal, že by v obdobné situaci žalovaný v jiných případech rozhodl jinak než v jeho případě.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

35. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 30. ledna 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.